

Núm 215 Febrer 2014

L'escola a temps complert!!!

A voltes els plans estratègics, els aplicatius, els documents sembla que ens marquin un ritme de vida i voldríem que la vida de la nostra escola pogués gaudir de la frescor i la espontaneïtat dels educadors que volen adaptar-se a la realitat de cada moment.

I.. ón està el punt on convergeixen ambdues fórmules?... Posem-ne un exemple.

Quan hom mira el pla estratègic que ens ve marcat com a Districte-ARLEP llegim una acció que diu: "Impulsar en els Centres l'organització d'espais i temps extraescolars per aconseguir l'escola a "temps complert" (A.30.04.01). I ves per on, sembla que la responsabilitat d'aquesta acció cau en l'àmbit de Pastoral. I ens l'haurem de començar a plantejar en el proper curs....

Per tant, abans de caure en la teoria dels papers, la burocràcia dels aplicatius i el rigor de les normes, fem una ullada a la VIDA

La nostra escola obre a les 8.00 i tanca a les 18.00? Això és temps complert? I dir que tenim obertes les instal·lacions al vespre, fins tard, sense cap mena d'acompanyament és "escola a temps complert"?

Les activitats són importants, però l'acompanyament de les activitats, molt més.

¿Com a Germans, com Associats, com Educadors lasal·lians i vocacionats quin acompanyament fem de diferents activitats...? i per una vegada posarem noms propis.

Centres com La Salle Bonanova amb "Finestra Oberta" i "Responsabilitat compartida" de La Salle Manresa on es comprometen professors/es i pares a acompanyar als alumnes a fer diferents tasques de voluntariat en divendres vespre, dissabtes o diumenges.

El projecte FAR de la Salle Premià on un grup de professors/es del centre fan classe de suport de manera totalment voluntària a aquells alumnes que necessiten un reforç i per diferents motius no poden accedir-hi.

I professors i professores que aporten part del seu temps personal per acompanyar i participar amb els seus alumnes de 4rt ESO que participen en el projecte "Aprentatge i Servei".

I, la gran quantitat de joves, molts d'ells antics alumnes del nostres Centres, que dediquen hores, i moltes, sobretot el cap de setmana per acompanyar a infants i joves en l'educació en el temps lliure: Escoltisme, esplai, excursionisme...

I el món de l'esport? És sols la cessió d'espais o també hi ha l'acompanyament d'algun educador vocacionat? ... Com curiositat, en una universitat La Salle dels Estats Units, la comunitat de Germans ja té el seu lloc reservat a la grada... i s'omple.

L'escola a temps complert, té dos ingredients bàsics: VIDA I GRATUÏTAT.

Crec que aquesta acció ens demana a Germans, Associats i educadors vocacionats a nivell personal i comunitari una reflexió profunda.

El carregador del mòbil

Quantes vegades en acabar una trobada, unes convivències, una Pasqua, un recés sentim en un i altre aquella expressió: “Ha estat com renovar les piles”. Sí, en els aparells que van a piles, canviem les piles amb una certa periodicitat... però us heu fixat que fem amb el mòbil?

Cada nit, a l'hora d'anar a dormir, i ja com una rutina, com una acció que fem sense pensar-hi gaire, posem el “mòbil a carregar”. També a la nit el nostre cos, dorm i descansa per llevar-nos amb una força renovada.

Per tant, què pot ser millor, renovar les piles cada X mesos, setmanes o anualment, o connectar el carregador cada vespre?

Potser ens cal reprendre la rutina de trobar moments per “aturar-se” i donar-li força renovada a la nostra “bateria”.

Aturar-se al vespre i fer un repàs de la jornada, mirar-ho tot amb els **“ulls de la fe”**, com ens diu La Salle. I quin és el nostre carregador?

Ara els carregadors ja són cada vegada més universals, però fins fa poc cada mòbil tenia el seu carregador. Si que crec que, en el nostre cas, ha d'haver un adaptador per cada un de nosaltres.

Aquest adaptador pot tenir molts accessoris que ens ajudin: música de fons, espelmes,

icones... però l'autèntica energia sorgeix de saber combinar silenci, Paraula de Déu, trobada amb un mateix i obertura al Transcendent.

Quan a un mòbil se li comença a acabar la bateria dóna senyals d'alerta: s'encén una “led”, emet petits avisos sonors, però quan nosaltres, com a educadors, no sabem renovar les nostres forces, no recordem la il·lusió i motivació inicial de la nostra vocació d'educador laical també s'encenen senyals d'alerta, que no són tan clares i evidents com les del mòbil, i potser les veuen abans els nostres Germans de comunitat, els companys de claustre o els mateixos alumnes.

Ens cal trobar un espai pel silenci personal, per la revisió de vida, per llegir la nostra vida a la llum de la Paraula de Déu, que sempre aporta alguna novetat, i per obrir el nostre esperit a la voluntat de Déu.

Com educadors ens és necessari aquesta vida interior. **“Perquè del que sobreïx del cor, en parla la boca.”** (Mt12,34) Com a

professors transmetrem coneixements, però com a educadors vocacionats podem parlar de conviccions, fonaments, valors, Espiritualitat, sentiments....

Busquem, doncs, cada nit, un espai per “carregar el nostre mòbil”

La cançó del 25

SÍ QUOTIDIÀ

Vull pregar amb tu, transfigurat.
Vull restar amb tu, enlluernat.
Vull canviar el món sense canviar res de mi.
Plantar una tenda d'arc de sant Martí.

No, no vull ser jo mateix,
és molt difícil pensar en tots i en tot.
Només allò que agrada
i a ningú no incomoda,
és més rendible comprar els amics.

ESTIMAR ÉS DIR UN SÍ INACABABLE.
ESTIMAR ÉS DIR SÍ A LA VIDA QUOTIDIANA
LA PREGÀRIA MÉS SENZILLA
ÉS FIXAR-SE EN EL MÉS PETIT DETALL.(bis)

Sí a l'amic ensopit. Sí a aquell més engrescat.
Quan algú ensopegui, en lloc de criticar-lo,
ajudar-lo amb molta estima
caminant amb ell.
Sí quan l'estudi arribi. Sí al treball feixuc.
La feina i la família, difícil harmonia,
pot ser, depèn de la il·lusió i la fe.

70xset CD Jove!
Contracorrent n.204

La pregària del 25

GASTAR LA VIDA

El Senyor Jesús ha dit:
“*Qui vulgui reservar la seva vida, la perdrà;*
i, qui la gastí per mi, la retrobarà en la vida
eterna”.

Però, a nosaltres ens fa por gastar la vida,
entregar-la sense reserves.
Un terrible instint de conservació ens reclou en

l'egoisme,
i ens atenalla, quan volem jugar-nos la vida.
A tot arreu, ens fem assegurances, per tal
d'estalviar-nos els riscos...
I, sobretot, som covards...

Senyor Jesús, ens fa por gastar la vida.
Però, Tu, la vida ens la dones perquè la gastem;
i no ens la podem reservar en un egoisme
estèril.
Gastar la vida és treballar pels altres, encara
que no paguin;
fer un favor a aquell que no ens el retorna.
Gastar la vida és llançar-se al fracàs, si cal,
sense falses prudències.
És cremar les naus en bé del proïsme.
Som torxes que únicament tenim sentit quan
ens cremem;
únicament aleshores serem llum.

Allibera'ns de la prudència covarda,
que ens fa estalviar el sacrifici i que cerca la
seguretat.
Gastar la vida no es fa amb gestos ampul·losos
ni amb falsa teatralitat.
La vida es dóna senzillament,
sense publicitat, com l'aigua que vessa, com la
mare que dóna el pit al nen,
com la suor humil del sembrador.

Entrena'ns, Senyor, a llançar-nos a
l'impossible,
perquè, darrere l'impossible, hi ha la teva
gràcia i la teva presència.
No podem caure en el buit.
El futur és un enigma. El nostre camí s'endinsa
en la boira.
Tanmateix, volem donar-nos, perquè tu estàs
esperant, en la nit,
amb mil ulls plens de llàgrimes.

Lluís Espinal S.I.

L'Evangelí del 25

(Mc 9 30-37)

Sortint d'allà, travessaven Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa els seus deixebles i els deia: “-El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, i el mataran; però, un cop mort, al cap de tres dies ressuscitarà. Ells no comprenien què volia dir, però tenien por de fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: “-Què discutíeu pel camí?” Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells era el més important. Aleshores s'assegué, va cridar els Dotze i els va dir: “--Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots.” Llavors va agafar un infant, el posà enmig d'ells, el prengué en braços i els digué: “-Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.”

Una gran grandesa, servir, i encara més els petits de casa... Aquestes són les paradoxes que ens presenta Jesús. Els nens són símbol de les persones més fràgils, dèbils, indefenses, que necessiten recolzament i acollida. També La Salle ens convida a descobrir a Déu en el nois i noies: **“La fe ha de animar-vos a honrar Jesucrist en la persona dels nens, perquè són imatge viva de Jesucrist. (MF80,III) “Reconeixeu a Jesucrist en la pobresa i senzillesa dels infants que heu d’educar? Adoreu-lo en ells. (MF 96,III)**

Ben segur que si descobrim al Déu de Jesús en el rostre dels infants i joves, descobrirem que la nostra missió educativa és una bona manera de “gastar la vida” i la presència de Déu en el nostre dia a dia serà una bona manera de “recarregar les bateries”.

Les pregàries del 25

- ❖ Per tot el poble de Déu, pels seus pastors , per nosaltres educadors i catequistes, que com ens ensenya Jesús en l'Evangelí d'avui, descobrim que és el servei el que ens fa créixer en fe, esperança i caritat. PREGUEM EL SENYOR.
- ❖ Per tots els educadors que descobrim que acollint als infants, escoltant als adolescents, acompanyant i encoratjant als joves és al mateix Jesús a qui servim i acollim. PREGUEM EL SENYOR.
- ❖ Perquè redescobrim la riquesa que comporta la pròpia vocació baptismal i potenciem així totes les vocacions específiques de servei a l'Església. PREGUEM EL SENYOR.
- ❖ Per les famílies que passen moments de dificultats; que trobin força en el Crist i consol en els germans. PREGUEM EL SENYOR
- ❖ Pels qui treballen i lluiten, pels qui pateixen i moren per un món més just i fraternal. PREGUEM EL SENYOR.
- ❖ Per nosaltres, que sempre restem oberts a la crida del Senyor, i al llarg de tota la nostra vida puguem respondre amb generositat i disponibilitat de cor. PREGUEM EL SENYOR